

**Brev från Selma Lagerlöf
till Valborg Olander:
1915-1920 : Ep. L 45 - 81**

Lagerlöf, Selma,

HS Ep. L 45

Mårbacka, Sunne 8.7.1918

Käraste !

Tack så förfärligt mycket för brevet om Rättvik, det var så intressant och så snällt , att du var intresserad. Det tyckte nog Sjöström om. Jag tror verkligen , att det var skada , att inte Bosse fick spela Elsalill. Det hade hon nog dugt till.

Nu skall väl jag tala om ett skådespel också , det som vi ha haft att bjuda på här hos oss , jag menar det kungliga sunnebesöket. Det var ju ganska eget med det där misstaget med Mårbacka och Mårbacken, det kom till och med folk hit på Torsdagen för att titta på hans Majestät. Gerda kom som du vet på onsdagskväll och jag mötte henne i Sunne, för opp i hysotande åskväder , men slapp lyckligt undan mellan skurar och slag . Lillan hade jag med mig, så det var ju en fin välkomst. På torsdag foro vi opp så många som möjligt, droska , Henriks kärra , två trillor och så mjölk-skjutsen , så det kunde ju inte vara lojalare. I Sunne stannade vi, frun-timmer utanför Hotell Nilsson och höllo under väntetiden till på dess ve-randa, dit samlades naturligtvis allt som fanns av herrskap, sant några fina bondfruar. Somliga sutto ϕ också i förstren i de omgivande husen. Ingrid Dahlgren^o och hennes syster sutto i ett fönster i bankuset. Hen-rik hade klivit opp på en balkong, folk hängde i träd och på tak i ganska vådliga ställningar. Fru Sydo^w gick omkring med en stor blombukett, som Sunne fruarna hade satsat till och hovrättsrådet själv var i stor gala och såg nobel ut i trekantig hatt. Chölers voro naturligtvis där och prostinnan Wärme , allihop. Somliga voro oroliga för sin toalett, och nästan alla voro förunderligt misslyckat klädda. Vi från Mårvbacka voro bra allesammans. Jag var klädd i den nyate från Spångberg och i en grå sidenkappa , som gick så bra ihop med λ klädningen. Ja , såhär vi hade väntat ett par timmar körde kungensbil fram. Han åkte på kuskbocken

o) Länsmän Dahlgrens fru.

brevid chauffören och de uppvaktande herrarna suto inne i vagnen. I nästa bil satt drottningen, en hovdan, grevinnan Cronstedt och ett par andra herrar. Kungssången sjöngs, då bilen svängde in, och det kastades blommor. Då sedan de kungliga stego ur gick fru Sydow fram med sin stora

blombukett, och jag med min lilla och då kände först kungen och sedan drottningen igen, ig utan vidare presentation, och de blevo så glada, att få se mig och frågade om jag bodde här i trakten och tackade för att jag hade varit så vänlig att komma ner och uppvakta. Därpå blevo alla andra

presenterade och det var många handskakningar, men det gick dåligt med nigningarna för de flesta, liksom för mig. Jag talade också litet mer med drottningen, Hon frågade hur jag mådde och jag frågade hur hon mådde och sådana där intressanta saker. Alla hovherrarna hälsade också på mig,

de läddes inte om den övriga populasen. Jo, sedan höll Sydow hälsningstal och hurrade och det sjöngs litet mer och så gingo de kungliga in i hotellet och åto lunch, de fingo lax, kall kyckling och smultron. Medan

de åto, stodo alla ute och hängde, några av oss gingo in på hotellet och drucko kaffe, som vi fingo efter många bekymmer. Efter kaffet åkte

Gerda och jag och Erika och fröken opp till kyrkan, för där skulle det ju bli sång, då kungen kom dit. Utanför kyrkan råkade vi på Jörling

som skyndade sig att skffa oss platser i koret och knappt hade vi satt oss där, så kommo de kungliga, ledsagade av prästerna. De satte, nej, det gjorde de inte, det var sant, de stodo och åhörde en liten eländig psalm

och sedan var det inte något mer. Men de fingo syn på mig och gingo fram till mig för att säga farväl och, då tackade de än en gång, för att jag kommit upp och vi språkade litet om kyrkan, som de tyckte var bra ful och så sade de, att de voro förtjusta över mottagandet och så gingo de.

Och de togo både Gerda och Erika och Fröken i hand, de trodde väl att de voro prästfruar eller några andra fina människor.

Ja, nu har jag berättat allt så noga, som om Gerda skulle ha gjort det

Vi voro så nöjda när vi foro hem, hade sett och hört bättre än någon annan

Vädret var varmt och strålande vackert. (munkdirektör)

Glimmer icke mer nu. O. Bergman i Sanden